

[Svend Jørgensen.]

bør helt frigøres fra aldersrenteordningen, men med hensyn til dette spørgsmål vil det formentlig være klogest at afvente folkeforsikringskommissionens betænkning, hvis første del netop i disse dage er på trapperne.

Indtil videre betyder det foreliggende lovforslag dog afgjorte forbedringer. Definitionen af, hvad der skal forstås ved invaliditet, der hidtil har været betinget af, at erhvervsevnen var nedsat til en trediedel, ændres jo nu meget betydeligt. Det foreslås nu, at personer under 65 år kan opnå invaliderente, når den forsikredes erhvervsevne — men stadig efter kendelse fra invalideforsikringsretten — må anses for betydeligt nedsat, eller, når de derfor fastsatte betingelser er tilstede, anden hjælp, nemlig den i § 62 fastsatte ydelse. Det er klart, at denne ændring i definitionen af selve invaliditetsbegrebet gør ordningen meget mindre stiv, og det er naturligvis kun godt. Men det er også klart, at den samtidig gør den betydelig uklar og uoverskuelig i sine konsekvenser, for hvad forstås ved begrebet: betydeligt nedsat? Det må sikkert udtrykkelig i loven fastsættes, under hvilke former trediedelsgrænsen skal afvikles. Det vil ikke blive nemt at gøre dette, men det må jo blive udvalgets sag at prøve på at finde en vej frem her. Det er muligt, at en graduering af renten måske var ønskelig. Jeg ved meget vel, at man tidligere har vendt sig imod dette som værende upraktisk — og det er det også —, men det er muligt, at der ikke vil være nogen anden vej frem, hvis man nu forandrer definitionen af selve invaliditetsbegrebet.

Som noget helt nyt indføres der i § 62 adgang til den hjælp, jeg omtalte før, og som altså i visse tilfælde kan træde i stedet for selve invaliderenten, nemlig en hjælp til personer, hvis helbredstilstand kræver bistand eller pleje, men som alligevel er afskåret fra at få invaliderente, fordi erhvervsevnen ikke har kunnet anses for „betydeligt nedsat“.

Den slags personer er ikke ukendte for os ude i det kommunale liv. Det er sådanne, som er blevet afvist af invalideforsikringsretten, men som efter den folkelige retsbevidstheds opfattelse alligevel er invalider og i mange tilfælde er sådan stillet, at de skal have bistand eller pleje. Disse folk har man hidindtil måttet hjælpe på anden måde. Jeg har tidligere fra dette sted gjort opmærksom på, at der her er et hul i vor forsorgslovgivning. Vi har måttet hugge os igennem ved hjælp af § 307 — tror jeg det er. — i forsorgsloven, i kraft af hvilken man

for et år ad gangen kan bestemme, at en offentlig hjælp, der er ydet til sådanne mennesker, ikke skal have retsvirkninger. Det er en uværdig og ydmygende ordning, og det kunne altså se ud til, at den nu kan falde bort, hvis bestemmelsen i § 62 gennemføres.

Denne paragraf berettiger altså til en helt ny art hjælp — det vil jeg gerne understrege stærkt. Denne nye art hjælp skal bestå af en ydelse svarende til bistands- eller plejetillægget — det er benævnelserne for det tidligere hjælpeløshedstillæg — plus en trediedel af invaliderentens grundbeløb; denne samlede hjælp foreslås kaldt bistands- eller plejeydelse.

Som sagt, jeg tror, at denne paragraf vil være af betydelig interesse for de sociale udvalg, men den er efter min opfattelse meget uklar — alene navnet på den nye hjælp er forvirrende. Her er faktisk tale om en tredje art rente, en art venterente eller trediedelsrente, eller hvad man nu skal kalde den. Jeg har forstået, at det har været meget svært at finde et navn, og derfor har man valgt benævnelsen „bistands- og plejeydelse“, som efter min mening er meget forvirrende, fordi man i samme åndedræt taler om bistands- og plejetillæg. Begrebet „ydelse“ og begrebet „tillæg“ vil sikkert meget, meget hurtigt gå op i en højere enhed og virke forvirrende. Efter min opfattelse er denne nye hjælp en slags rente; men alt dette må klargøres nærmere i paragraffen.

Er den nye rente en slags invaliderente, eller er den en offentlig forsorg — i så tilfælde formentlig særhjælp —, og hvilke refusionsregler skal gælde for den? Jeg har nok set nogle henvisninger til de og de kapitler, men faste regler derom findes ikke. Og hvem skal bevilge denne hjælp? Skal det være invalideforsikringsretten, som har udtalt, at vedkommendes erhvervsevne ikke er nedsat til en trediedel, eller skal det være de sociale udvalg? Det får man ingen oplysninger om i paragraffen.

Som bekendt skal efter de nugældende regler en invaliderentemodtager, når han fylder 65 år, gå over til at få aldersrente. Det foreslås nu — og det er i overensstemmelse med en iøvrigt i nogen tid fulgt praksis —, at rentemodtageren efter det fyldte 65. år skal beholde sin invaliderente ubeskåret, men refusionerne skal ydes efter aldersrentereglen. Dette er jeg noget betænkelig ved. I det hele taget mener jeg, som jeg allerede har understreget et par gange, at aldersrente og invaliderente helt bør adskilles; men gennemfører man nu en sådan bestemmelse, vil man i hvert fald